

ved Udgangen af Skagerak ved en Misvisning, der maaske ikke er stor i Øjeblikket lige saa lidt som et Sporskifte, der dog kan føre ind paa vidt forskellige Veje, i Stedet for at gaa mod Syd, hvor den ganske vist kan træffe en saadan Böcklin'sk Havgud som den før omtalte, drejer mod Nord og kommer længere og længere op i de kolde Have, hvor der ogsaa er levende Væsener, f. Eks. en stor Hval, et mægtigt Legeme, men med ringe Hjerne, som dorsker om og væsentlig beskæftiger sig med en Gang imellem at sprøjte nogle Tønder Vand i Vejret — ja, hvis det sker, saa bliver Aalen gold, saa taber den sin Formeringsevne, den finder ikke sin Yngleplads.

Jeg er ikke ensidig i min Smag. Jeg elsker Böcklin, men gouterer ganske vist ikke Kubismen, som jeg forleden sagde til det ærede Medlem. Jeg elsker Naturen, og jeg ynder god Kunst. Mest holder jeg af at gaa ude i den frie Natur, over de store, aabne, bredtsvungne Herregaardsmarker med den høje Skov i Baggrunden, med de aabne, blanke Søer. Særlig holder jeg af at stige op paa en Kæmpehøj og se langt ud, langt tilbage og langt frem, det indrømmer jeg. Men jeg foragter paa den anden Side ingeniunde, ja, jeg kan beundre den lille Husmandslod, som det ærede Medlem talte om i Gaar, med et lille sirligt Havebed kantet med Konkylier sat pænt paa Højkant, med Tulipaner om Foraaret og Resedaer om Efteraaret. Jeg kan naturligvis ogsaa beundre dette. Det gælder baade Naturen og Kunsten, hvad Trop siger i „Recensenten og Dyret“, at den er lige beundringsværdig i det store som i det smaa.

Det ærede Medlem Hr. Rode er en flittig Mand, han er en flittig Politiker, jeg beundrer det, og jeg har ogsaa mange Gange haft en Nydelse ved ligesom at se ind i hans Værksted. Han søgte at se ind i mit, og han skildrede det, der stod Damp om det o. s. v. Jeg har ogsaa set ind i det ærede Medlems Værksted. Man ser ikke det ærede Medlem arbejde, der staar ingen Damp, ingen levende varm Menneskedamp, som Johannes V. Jensen siger, der staar varm Damp om de store, levende Dyr, det staar der ikke om ham. Man ser ham ikke arbejde. Men man ser, at han *har* arbejdet gennem lange Nætter meget flittigt. Det var vel ikke rigtigt, det var vel alt for ondskabsfuldt, hvad Dr. Birck skrev om det ærede Medlem, lige da han var blevet Minister, at han fra en temmelig middelmaadig Digter og en doven Journalist var blevet en flittig Politiker, en meget

flittig og dygtig Politiker. Men det sidste er rigtigt. Hvem anerkender ikke det, og hvem beundrer ikke det!

Men naar jeg vil skildre hans Værksted, er det ikke denne levende Skikkelse, der under aaben Himmel arbejder, saa alle kan se det, nej, saa vil jeg snarere sige, at den Skikkelse, man kommer til at tænke paa, udtrykkes ved et Ord, som det ærede Medlem brugte om et andet æret Medlem her i Salen. Jeg bruger det paa en helt anden Maade. Det ærede Medlem lignede det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen ved en Dværg, der vilde trække i en Kæmpes Benklæder — paa Grundlag af en ydre Navnelighed. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa. Det ærede Medlem har jo for øvrigt selv Aner og store Aner, hvor det ikke er Navneligheden, der gør sig gældende. Adel forpligter jo, og jeg har med den dybeste Beundring set, i hvilken Grad det ærede Medlem har søgt at følge i sine store Forfædres Fodspor. Men skulde jeg sige noget derom, vilde jeg ikke anføre Lloyd Georges for Resten brillante Vittighed overfor den unge Gladstone: at han var et Vidnesbyrd om, at Eynes ikke nedarves. Jo, de nedarves sikkert nok, det kan man ogsaa mærke her, men de kan ofte forandres, og hvad der i første Generation ofte er frodigt blomstrende Natur, kan i tredje Generation blive forfinet Kunst, ja, endogsaa Kunstfærdighed. Det ene er beundringsværdigt, det andet er beundringsværdigt, men det er noget forskelligt.

Derfor ser jeg, naar jeg ser det ærede Medlem Hr. Rode arbejde, ham som Dværg, men vel at mærke som, en af Eddaens Dværge, de vise Dværge, som selv Odin, naar han vandrede omkring paa Jorden, umaadelig gerne plejede Raad sammen med. Men der er ingen, jeg holder saa meget af — ja, jeg vil ikke sammenligne mig selv med Odin eller Wotan, hvor meget jeg end elsker ham —, men som en anden Meddværg i den politiske Verden at komme og pleje Raad med om Politik som det ærede Medlem Hr. Rode. Jeg ser ham sidde dybt inde i Hulen, som de gamle, vise Dværge sidder dybt derinde ved Nattetid, ikke just som en Noureddin — en Aladdin er det ærede Medlem ikke, men just heller ikke en Noureddin. Han kan godt en Gang imellem være et i høj Grad levende, impulsivt Menneske. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem somme Tider kan have Grund til at sige, at han dog maaske var kommet lidt for langt ud. Der er hentydet til, at da det ærede Medlem Hr. Drachmann forleden holdt en Tale, og det ærede Medlem